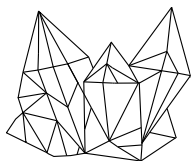

MIHHAIL RETŠKIN

SIBER
PÄÄSTAB
INIMKONNA?!

Okunjovo kristalli saladus

Vene keelest tõlkinud Guido Jakobson

Originaali tiitel:

Речкин М. Н.

„Сибирь спасет человечество!?”

Том 2. Окуневский кристалл – жемчужина России”

М.: ООО Издательство „Пилигрим Пресс”, 2005

© Речкин, Михаил Николаевич, 2005

Tõlge eesti keelde © Guido Jakobson ja Kirjastus Pegasus, 2017

Toimetaja: Urmas Noor

Kujundaja: Ivi Piibeleht

Kaanefoto: Shutterstock

Trükitud Printonis

ISBN 978-9949-620-03-6 (trükis)

ISBN 978-9949-620-04-3 (e-pub)

pegasus.ee

Sisukord

<i>Autorist</i>	9
1. peatükk. JA IKKAGI NAD LENDAVAD!	11
Mõistatuslike UFO-katastroofide saladus	46
886 Kuu mõistatust, mida teadus on ametlikult tunnistanud	68
Kokkupuude seleniitidega	75
Kuu sünd	77
Seleniitide kosmiline rass	78
Teadmata kadunud	78
Kuu asukad	83
Miks nad tulid?	84
Minu sõber on tulnukas	99
UFO-d ja maailmameri	117
2. peatükk. INIMESE ALGKODU JÄLGEDES	135
Sumerite hämmastavad teadmised	140
Siber – tsivilisatsiooni hääl?	151
Tagasi ei tulnud keegi	161
Atlantis – jäämäe tipp	169
3. peatükk. MAAILMAPUU RÄNDURID	171
Planetaarne „arenguhaigus” ja selle ravimine	181
Ekvatoriaalimpeeriumi teke	187
Sõda pooluse ja ekvaatori vahel	194
Kas maa-alune tsivilisatsioon on tõelisus?	195
Maa-aluse linna mustanahaline rahvas	216

4. peatükk. KRISTALLI FENOMEN	225
Uskumatu, kuid...	232
Elame kristallil	245
Maaväline kristallmõistus?!	248
5. peatükk. MÕTISKLUSED	
NORMAALTEMPERATUURI JUURES	257
Kataklüsmist	259
Jumalast ja religioonist	268
Saatan ja kurat – kirikule kasulik müüt	272
Reinkarnatsioonist	285
UFO fenomen	288
Vatikan ja UFO-d	288
Suurest selgeltnägijast	290
Päikesest	296
Okunjovo fenomenist	304
Üleminekust	307
<i>Kirjandus</i>	309

OKUNJOVO KRISTALL – VENEMAA KALLISKIVI

Ja ikkagi nad lendavad!

Inimese algkodu jälgedes

Maailmapuu rändurid

Kristalli fenomen

Mõtisklused normaaltemperatuuri juures

Autorist

Mihhail Retškin sündis 1950. aastal Muromtsevo külas Omski oblastis. Töötas laadija, madruse, eksperdi ja motorrolleri juhina. Pärast Omski kooperatiivtehnikumi lõpetamist 1970. aastal töötas ta revidendi, vanemrevidendi ja revisjoniosakonna juhatajana Tjumeni oblasti kalapüügikoondises.

Katkestanud õppimise Novosibirski kooperasiionistiituis, hakkas tegelema kirjandusliku eneseharimisega ja läks tööle valvurina.

M. Retškini esimene jutustus „Vastlapäevale” ilmus märtsis 1984 ajalehes Literaturnaja Rossiija.

M. Retškin võttis osa 8. ja 10. Ülevenemaalisest noorte olukirjanike seminarist Pitsundas.

Ta on 1986. aastast ajakirja EKO laureaat parima olukirjelduse eest ja 1990. aasta ajakirja Priroda i Tšelovek laureaat parima novelli eest. Raamatute „Murrang”, „Oota mind koidikul” ja „Müstika naeratuses saatel” autor, andis välja raamatu „Kodune tervendaja”.

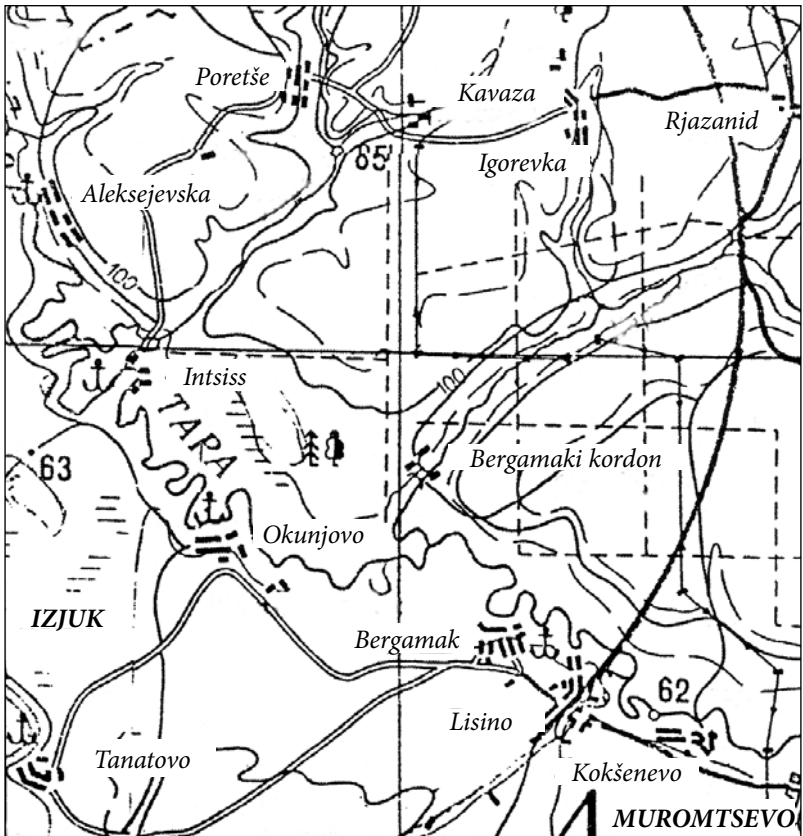
M. Retškini raamatuid anti välja kümnes kollektiivses kogumikus, samuti ajakirjades Neftjanik, Terra Incognita, EKO, Russkaja Provintsija, Mõ, Bud Zdorov, almanahhides

Istoki, kuukirjades Orakul, Tainaja Vlast, Kladõ i Sokrovištša, Nezrimaja Sila, nädalalehes Costa Blanca (Hispaania) ja teistes.

Mihhail Retškin on Venemaa Kirjanike Liidu liige. 2003. aastal ilmus tema kõmu tekitanud raamat „Okunjovo saladus”.

1. peatükk

JA IKKAGI NAD LENDAVALD!

Vaid täiesti rumal inimene võib arvata, et lõpmatus ruumis, loendamatu hügelsuurtel maailmadel, millest suuremale osale on kingitud muidugi õnnelikum saatus kui meie maailmale, pole midagi peale valguse, mis jõuab ka meie Maale. Rumal on arvata, et pole teisi elusolendeid, teist mõtteviisi ega teist mõistust peale meie teadaolevate.

Giordano Bruno

Kord televisioonis esinedes ütles metropoliit Kirill kergelt naeratades igasuguse kahtluse varjundita, et UFO-sid tegelikult ei eksisteeri, inimesed kujutavad neid lihtsalt ette. Teises telesaates, mida näitas NTV („Printsip domino”), toetas psühhiaatriaprofessor Juri Polištšuk metropoliiti, lisades, et inimesed näevad seda, mida näha tahavad, tähendab, tasakaalutu psüühikaga inimesed võivad luua oma ettekujutuses kõike, mida soovivad, sealhulgas ka lendavaid taldrikuid. Peab ütlema, et metropoliidi ja professoriga on täiesti nõus ka Nobeli auhinna laureaat, akadeemik Vitali Ginzburg. Kuid kas metropoliidil, tuntud psühhiaatril ja mitte vähem tuntud akadeemikul on õigus?

Alustan nende inimeste tunnistustest, kes omal ajal oleks võinud professor Polištšuki patsiendiks saada.

Ronald Reagan: *„Olin oma lennuki pardal. Vaatasin illuminaatorisse ja nägin imelikku valget valgust. Jooksin piloodi juurde, kuid tema ei näinud midagi. Siis näitasin talle suuna, kus see erevalge*

kiirgusega objekt asus. Jälgisime seda objekti kuni Becker Fieldini. Kahjuks kadus objekt suure kiirusega üles.”

Jimmy Carter: „...20 tunnistajat jälgisid üle 10 minuti suurt helendavat objekti taevas. Selle möötmed vastasid Kuu suurusele, kuid objekt vahetas kogu aeg värvi. Kui inimesed oleks seda mulle varem rääkinud, oleksin ma nad välja naernud.”

Ja lõpuks veel ühe USA presidendi avaldus.

Gerald Ford: „Usun, et oleme kohustatud uurima sellist nähtust, nagu UFO. Juba nüüd oleme võimelised midagi rahvale selgitama.”

Kardan, et rahvas ei jõua võimudelt mingitki selgitust ära oodata. Kui USA presidendid rääkisid natukenegi UFO-dest, siis meie juhid vaikivad ja jätkavad selle probleemi mahavaikimist.

Samal ajal, 19. mail 2003. aastal jälgisid Aserbaidžaaani pealinna Bakuu **tuhanded elanikud** kahe tunni vältel UFO-t. Seda sündmust kajastas Komsomolskaja Pravda 22. mail 2003. aastal.

Pealtnägijad kinnitavad, et hele objekt, mis sarnanes hõbedase veetilgaga, ilmus selgesse taevasse umbes kell viis öhtul. Objekt liikus käänulist trajektoori mööda ja kauges kell 18.35 lõuna suunas, sulandudes ühte taevasinaga. Nüüd tegeleb õpetatud meeste komisjon ebahariliku nähtuse videosalvestusega.

Nad kinnitavad, et see polnud looduslik, vaid tehniline objekt. Muide, umbes aasta enne seda, 16. juunil 2002. aastal jälgisid bakuulased taevas nelja ellipsikujulist objekti, mis rippusid alguses liikumatult, paiknesid siis ümber ja kadusid järsku.

Viimase kahe ja poole aasta jooksul fikseeriti Aserbaidžaanis üle kahesaja UFO ülelennu. Pöörame nüüd tähelepanu ameerika ajakirjaniku Greg Buni kinnitusele, kes on veendunud selles,

et mitte ainult paljude maade valitsused, vaid ka ajakirjandus **varjab tõde UFO-de kohta.**

Põhja-Ameerika ja Wyomingi osariigi indiaanlaste pärimustes räägitakse sellest, et „palju kuusid“ tagasi ujus taevasse suur „ratas“ ja maandus Champaigni mäe tipule ja lendas pärast seda hirmunud linnu kiirusel minema.

Minnesota ja Kanada indiaanlaste pärimustes räägiti, et „ammu enne eurooplaste sinna ilmumist lendasid seal ümmargused hääletud vankrid, mis said ka merele maanduda.“

Niisiis. Kell oli 9.35 õhtul, kui üks meie fotograaf edastas raadio teel, et hiigelsuur bumerangikujuline UFO, millest inimesed juba palju aastaid rääkisid, liigub maantee nr 9 kohal suunaga lõunasse.

Samal päeval toimus Hollandi põllumajanduslik aastalaat, üks vanemaid ja suuremaid USA laatasid. Mööda seda teed, mis viis Rhinebeckist (New Yorgi osariik) lõunasse, umbes 18 miili Poughkeepsie'st põhja poole, naasid pidulikelt sündmustelt koju umbes 20 000 inimest.

Meie fotograaf teatas, et suur kosmoselaev liigub lõuna poole ja teda peaks olema näha meie kontori neljandalt korrusel. Mina ja kaks toimetajat tormasime peatoimetaja kabineti põhjapoolsete akende juurde ja nägime selgelt umbes viie miili kaugusel ja 30 meetri kõrgusel maapinnast tumedat objekti. Selle kollased ja punased tuled suurenesid aeglaselt vastavalt sellele, kuidas objekt meie suunas lähenes. UFO oli suur, liikus aeglaselt ja me ei eeldanud, et ta üle asustatud ala lendab...

UFO Poughkeepsie' kohal

Esimesi UFO jooniseid, mis on tehtud nähtavasti 10–15 tuhat aastat tagasi, on avastatud koopaseintel Hispaanias, Prantsusmaal, Hiinas. Kettakujuliste objektide jooniseid on leitud La Passiega koopast Hispaanias, Font-de-Gaume'i koopastest Dordogne'i provintsis Prantsusmaal. Altamira koopas Hispaania Santanderi provintsis on kujutatud piisonikarja ja koopa laes on reas kettakujulised UFO-d.

Tuhanded inimesed teel olid nii ärevil, et tulid oma autodest välja, jälgimaks seda kosmoselaeva.

Kümnest toimetajast ja reporterist, kes kontoris asusid, ei olnud minu arvates vaid kolm endised sõjaväelased. Seisin seal ja jälgisin, kuidas UFO lähenes ootamatult paari miili kaugusele ja lülitas oma tuled ninast sabani välja, pöördus vasakule, kaldus natuke itta, tegi siis väga keerulise manöövri paremale ja suundus otse meie poole!

See objekt muutus väga suureks, ja kas usute või mitte, lendas meist umbes 12 meetri kõrguselt otse üle. Ta pidi olema 70 meetri laiune ja sügavmusta värvi. Tänavavalgustuslambid ei peegeldunud ta pinnalt, nende helki me igal juhul ei märganud.

Arvestage sellega, et seda nägid päevselgelt **kümned tuhanded** inimesed. Seda nägid ka politseinikud, reporterid ja sõjaveteranid... (NEXUS nr 1, 2004. a).

Siia võib lisada sagedasi UFO-de vaatlusi Thbilisi kohal ja nende lausa pealetungi Mehhikos, kus neid harjumuslikult jälgivad **sajad tuhanded** inimesed ühe maailma suurema linna – México kohal. Ja mitte ainult ei jälgi, vaid pildistavad foto- ja videokaameratega, ja kui psühhiaater Juri Polištšuk oleks püüdnud seda massipsühhoosiks nimetada, oleks ta põhja kõrbenud. Fotod, videod, lokaatorid ja eriseadmed fikseerivad vaid seda, mis tegelikult toimub, ega näita inimeste haiglast ettekujutust. Muide, veel üks värske tunnistus, mis avaldati nädalalehes Trud-7 nr 92 20.–26. mail 2004. a:

„Kogu Mehhiko on juba terve nädal ärevil. Televisioonis näidati kaadreid, kus oli näha 11 tundmatut lendavat objekti. Nendega puutus kokku sõjaväelennuki meeskond, kes tegi patrulllendu narkovastase programmi raames. Õli valasid tulle veel riigi kõrgemad sõjaväelased, kes kinnitasid võtete ehtsust.”

lidsetes ristiusu allikates leidub samuti mingite tundmatute tänapäevaste UFO-de sarnaste lendavate objektide kirjeldusi. Nii näiteks kirjeldatakse prohvet Sakaria raamatu 5. peatükis „lendavat tünni”. Selle raamatu teises kohas teatatakse, et Sakaria nägi taevas silindrikujulist objekti, mille kohta ütles talle ingel, et see on „needus, mis alati ripub Maa kohal”.

Tuntud ameerika ufoloog Timothy Good esitab ühes oma viimases raamatus terava probleemi nüüdisaegse ufoloogia kohta. Nüüd on juba täiesti selge, et paljudel riikidel on küllaldast ja tõepärast informatsiooni olendite kohta, keda võib käsitleda kui tulnukaid teistest maailmadest. On teateid, et riiklikes

struktuurides, esmajoones sõjaväeringkondades, säilitatakse lendavaid taldrikuid, ufonautide surnukehi, võib olla isegi elavaid „mõistusega vendi”, kes on saabunud meile Universumi sügavustest. Kahjuks varjatakse seda üle poole sajandi mitte ainult laiemal üldsusel, vaid ka spetsialistide eest.

Miks seda tehakse? Miks valitsused lähevad otsesele petmisele ja faktide moonutamisele? Just nendele küsimustele püüabki vastata Timothy Good, kaasates põhiliselt ameerika materjale.

Üks USA õhujõudude juhtimiskeskuse staabi ohvitser hakkas rääkima umbes 1986. aastast oma kaaslasele, sõjaväeluure veteranile, nüüdsele ajakirjanikule, kes kirjutab kosmoseteemadel, täiesti imepäraseid lugusid. T. Good nimetab seda ajakirjanikku Johniks...

Johni andmetel külastavad võõraste planeetide asukad meie planeeti juba palju aastaid. Pärast Teist maailmasõda hakkasid tulnukad oma alalisi baase looma Austraaliasse, Kariibi merre, Vaiksesse ookeani, samuti Venemaale ja USA-sse. Mõned nende kosmoselaevad purunesid katastroofis ja sõjaväelased korjasid kokku nende killud ja meeskonnaliikmete surnukehad. USA-s viidi need algul Ohio baasi, siis aga Floridasse. Kõike seda korraldati kõige suurema saladuskatte all.

Ameerika sõjaväelased kaitsevad tulnukate baase. „Nad tegelevad seal oma asjadega” rääkis lennuväeohvitser oma sõbrale Johnile, „ja meie kaitseme nende julgeolekut”. Tulnukad pole kaugeltki kõikvõimsad. Kaotanud oma kosmoselaevade kaitse ja relvad, muutuvad nad kaitsetuks. Ta arvab ka seda, et Maa pole vaid üht tüüpi tulnukaid ja nende vahel esineb vältimatu huvide konflikt: „Mõnede vahel esineb vaenulikkust ja me ei taha sekkuda nende tulidesse!” rääkis ohvitser, „Me ei tea täpselt, kust nad pärit on. Selge on vaid see, et nad on meie Galaktikast, nad on reaalsed olendid, mitte demonid mitmemõõtmelisest ruumist.”

Tulnukaid, igal juhul neid, keda ohvitser teadis, ei huvita meie poliitika, riigipiirid ega üldse meie probleemid, ehkki Maa ei ole nende jaoks enam vahejaam, nad asusid siia tõemeeli ja kauaks.

Lisame, et Good ise jagab paljude astronoomide ja bioloogide arvamust, et Maa on ilmselt Galaktika meie osas unikaalne. Kui see on nii, siis pole imeks panna, et ta pakub maavälistele mõistlikele olenditele huvi.

1978. aasta veebruaris oli 30-aastaselt Hispaania ettevõtjal Julio Fernandezel tulnukatega kontakt. Tema peal kasutati regressiivset hüpnoosi, mille tõttu said uurijad kontaktist palju teada. Toome siinkohal vaid sõnad, millega tulnukad Fernandezepoole pöördusid: **„Teie maailm on imeilus. Ta on bioloogiliselt uskumatult rikas. Selliseid maailmu on väga vähe. Me ei tea ühtki teie sarnast. See maailm on kõige selle lõpmatu allikas, mida meie vajame ja mida meil ei ole.”**

...Inocencia Cataquetile olevat tulnukad rääkinud, et **„geoloogilised muutused ähvardavad elu jätkumist planeedil, sellepärast on vaja säilitada kõigi planeedi elusolendite, kaasa arvatud inimene, geneetiline materjal, et globaalse katastroofi korral Maa uuesti asustada...**

...Kanada teadlane Wilbert Smith, kes töötas USA valitsuse heaks, kirjutas 1950. aastal salajases memorandumis UFO-st järgmist: „See on kõige salastatum teema USA valitsuses, oma salastatuse tasemelt ületab see vesinikupommi oma.”

„See teema on siiani erakordselt salastatud,” märkis selle kohta 25 aastat hiljem senaator B. Goldwater, endine luuraja.

Ameerika astronaut Edgar D. Mitchell rääkis, et paljud USA relvajõudude ja eriteenistuste ohvitserid rääkisid talle, et USA valitsus varjab juba 50 aastat tõde UFO-de kohta. Mitchell tahab, et kongress annaks puutumatus garantii nendele, kes võiksid lõppude lõpuks inimestele tõde rääkida... „Olen veendunud, et usaldusväärne tõde UFO-de kohta eksisteerib,” teatas ta 1996. aastal reporter Billy Coxile, „ja selle maht on kümneid kordi suurem sellest desinformatsioonist, mis meie kaela langenud on, et kõike lõplikult segi ajada.”

Meenutades aega, mil teda valmistati ette lennuks kosmosesse koos teiste astronautidega (UFO probleemidest ei räägitud siis neile midagi) lisab Mitchell: „Tahan öelda, et kui valitsuses teati kontaktidest maaväliste tsivilisatsioonidega ja saates meid kosmosesse seda mainimata, siis oli see täielik kuritegu.”

„Kaks tšiili teadlast registreerisid elektromagnetilisi signaale, salapäraseid kiirgusi ja imelikke vibratsioone, mis tulid Maa sügavusest. Nende anomaaliate päritolu on esialgu küsimuse all, ehkki oletusi on igasuguseid...

Uurijad Omar Hesse ja Jorge Millstein, kes kasutasid Vene mõõteaparatuuri Nevadode Cachi piirkonnas, tulid järeldusele, et signaalid polnud looduslikud, vaid on pärit mingitelt masinatelt või mehhanismidelt, mida juhivad mõistusega olendid.”

(Perekrijustok Kentavra nr 1, 2004. a)

Räägitakse, et 1982. aastal olevat toimunud kinnine maa-välise olendi näitamine Valges Majas. Ronald Reagan sosistas filmirežissöör Steven Spielbergi poole pöördudes: „Kui vaid inimesed kõigest sellest tõde teaksid...”

1987. aastal märkis järsku president Reagan *ÜRO 42. assamblee esinedes*, et tema *veendumuste kohaselt kõik vastuolud meie maade vahel kaoksid tulnukate ohu tõttu*. Hiljem aga lisas: „**Kuid kas nad ei asu juba meie keskel?**” Ei maksa unustada, et Ameerika presidendid on ühed kõige informeeritumad inimesed maailmas...

Ameerika võimude poolt kõige selle täielik salastatus, mis puudutab maavälise probleemidega seotut, kutsub esile protesti isegi USA traditsiooniliste liitlaste seas. Prantsuse kaitseministeeriumiga seotud süvauuringute komitee esitab otsese küsimuse: „Miks ja kuidas hoitakse kõigele vaatamata sellise ulatusega saladust tänase päevani?” Ja vastab ise sellele küsimusele: „USA püüab kõikide vahenditega hoida tehnilist üleolekut, mida saavutati UFO-de uurimisel ja tulnukatega eesõigustatud suhtlemisel.”

Timothy Good arvab, et tulnukate Maal asumise faktide järkjärguline avalikustamine oleks ainus mõistlik lahendus. Ja lisab: „Isiklikult kiidaksin heaks valitsuste ametlikke teateid selle kohta, et jagame meie Maad tulnukatega teistelt planeetidelt”. (NLO nr 9, 23.02.2004. a).

Õigust öeldes ei tahtnud ma mõni aeg tagasi veel UFO-de probleeme käsitleda. Lendavad millegipärast ja las siis lendavad, meil on nendetagi probleeme küllalt. Arvasin isegi, et ufoloogid, kes koguvad ja analüüsivad UFO-dega seotud informatsiooni, kulutavad aega asjatult. Pealegi pole see tegevus kaugeltki ohutu. Kuid siis saabus aeg, mil tuli ümber hinnata kõik oma UFO-dega seotud vaated.

Otsustage ise.

See juhtus 1971. aasta oktoobri teises pooles minu kodukülas Muromtsevos (Omski oblasti põhjaosas). Naasin töölt koju. Sel ajal (olin siis 22-aastane) ei teadnud ma UFO-dest veel midagi. Ilm oli vastik. Hiljem kirjeldasin seda sündmust värssides. Nagu mulle näib, kirjeldasin seda ilma küllalt täpselt.

*Vajus hämarus tumedale metsale,
tüütult sadas sügisene vihm.
Ja pilve sügavustes kui eksind demon,
ulus kiretult hundina tuul...*

Kogu teed kattis külm kleepuv pori, millest tuli kogu aeg kumisäärikutes jalga välja tirida. Sel momendil oli mul vaid ainus soov – jõuda võimalikult kiiresti koju, juua kuuma teed ja vajuda sängi. Kuid juhtus, mis pidi nähtavasti juhtuma. Madalatesse, tumesinistesse pilvedesse tekkis 30–35-kraadise nurga all lõhe, pilved läksid eri suundadesse laiali ja nägin tähistaevast. Samal momendil (kõik see toimus väga ruttu) lendas sellesse lõhesse midagi valget-helesinist. Esiosas oli see kumer ja tagaosas oli näha tulekeeli. Hiljem püüdsin nähtut lahti mõtestada ja oletasin, et need tulekeeled võisid tulla nähtamatust düüsisist, kuna objekti ennast selle pimestava tuleleegi ees näha ei olnud. Pealegi liikus see objekt täiesti vaikselt. Sellele vaikusele vaatamata pidasin seda boliidiks. Enamgi veel, saates teda pilguga mööda lõhet, kükitasin instinktiivselt, oodates boliidi vältimatut langemist maapinnale. 1962. aasta augustis õnnestus mul näha koos grupi külainimestega Tara jõe kaldalt suure meteoriidi langemist, millega kaasnes tugev müra, löök maapinnale ja plahvatus.

*Plahvatuse kroonina paiskus õhku koidupuna
uniste majade ja taiga kohale...*

Siin aga polnud plahvatust ja tulekuma ma ei näinud. Enamgi veel, lõhe taevas vajus kohe kinni. Jõudsin vaid tunda mingit imelikku tunnet. Seda võib selgitada nii, nagu leegi möödumise momendil oleksin ma pilguga *kellegagi* kohtunud.

1973. aasta jaanuari hilisõhtul väljus mu nõbu Marina majast (Muromtsevos) ja jooksis ootamatult suure kisaga tagasi: „UFO!!! Seal on UFO!” Tormasin välistrepile, kuid taevas polnud enam midagi, ainult valkjad lainelised triibud. Ja kõik. Kuid nõbu kinnitas, et otse meie maja kohal rippus tulipunane kera.

18 aastat pärast mu esimest UFO jälgimist, jälle oktoobri lõpus, täpsemalt 29. oktoobril, siis juba Nižnevartovskis istusin laua taga ja kirjutasin Erikal ümber oma uut jutustust „Simonihha”. Akna taga oli pime. Taevas oli madalate pilvedega kaetud. Tibas tüütut sügist vihma. Ootamatult sähvatas ere helesinine välgatus. Tõusin imestunult toolilt. Mis see oli? Välk!? Oktoobri lõpus!

Ootamatult muutus kõik akna taga valgeks: kultuurimaja hoone, kohviku Noorus valge sein ja väljak selle ees.